Ч. 98. Второк 18 (5) мая 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ческих таборів. — Угорска криза. — Італія супротив тридержавного союза. — З Балкану. — Розбите державної більшости в Німеччині.

Вчера під проводом дра Скарди відбуло ся в Празї засїдане виконного молодоческого комітету, на котрім др. Крамарж здавав справу о полїтичнім положеню. Справоздане то принято одноголосно до відомости. — Виконний комітет староческого сторонництва відбув вчера засїдане під проводом члена палати панів дра Маттуша. На тім засїданю обговорювано ревізию заключеного свого часу порозуміня з молодоческим сторонництвом. Як зачувати, значна часть старочехів стремить до зірваня порозуміня з молодочехами. — Ческі студенти відбули вчера великі маніфестацийні збори в справі утвореня другого ческого університету в Берні моравскім. В однодушно принятій резолюциї візвано ческих послів, аби всїми силами старали ся о як найскорше утворене того університету і зажадали в тій справі підпори всїх славяньских послів. По зборах відбув ся демонстрацийний похід. — Посол Кльофач заповідає в своїм орґанї „Ceske slovo“, що в сїм тиж дни удасть ся до Петербурга і Москви, аби там взяти участь в приготовленях до всеславяньского з'їзду, який має вскорі відбути ся в Петербурзї. — Як „Narodni Listy“ доносять, міністерство справ внутрішних знесло ухвалу долїшно австрийского намістництва, забороняючого уживане ческого язика яко язика стоваришень в Долїшній Австриї.

Berliner Tageblatt доносить на підставі віродостойних — як каже — вістий, що єсть горячим бажанем двірских кругів у Відни, аби на Угорщинї удержало ся коаліцийне правительство, очевидно зі зміненою проґрамою. Коли то покаже ся можливим і на довший час тревалим, то корона дасть запоруку, що в будучности поробить уступки на поли национальних жадань. Провідники коаліциї знають той настрій і працюють з своєї сторони в тім напрямі. Однако трудність лежить в уложеню спільної проґрами і длятого їх заходи не мають великих виглядів на поводжене.

З'їзд німецкого цїсаря Вільгельма II. з італїяньским королем Віктором Емануїлом в Бріндізі мав неперечно політичне значінє. Був він явним зазначенем того, що Італія належить ще до тридержавного союза, що було вже майже сумнївним. Бесїди, виголошені при стрічи, усувають той сумнїв. Однако мимо того становище Італії взглядом Німеччини і Австриї єсть дальше неясне. Зі слів якогось італїяньского дипльомата в его розмові з кореспондентом „Berl. Tagblatt-у“ виходить, що Італія як як тепер, так і на дальше буде вагати ся між союзом з Німеччиною і Австриєю, з приступленем до потрійного порозуміня (з Франциєю, Анґлїєю і Росиєю) і буде займати двозначне становище, а остаточне рішенє полишить до часу, як вияснить ся загально-політичне положенє і коли Італія заповнить недостачі своєї военної сили. Якраз доносять депеші, що рішено збільшити італїяньску фльоту чотирма кораблями типу „Dreadnought“, на будову яких визначено 150,000.000 лїрів. Два з тих кораблїв вже єсть в варстатах.

В парляментарних кругах в Білгородї говорять, що осению має бути поставлене внесенє о скликанє великої скупштини, яка має рішити остаточно справу зреченя кн. Юрия. Показує ся, що кн. Юрий відограв звичайну комедию, бо тепер заявляє, що він зрік ся наслїдства в надії, що его крок не буде увзглядений. В цїли приверненя прав наслїдства веде кн. Юрий аґітацию при помочи своїх приятелів, думаючи, що в теперішній хвили наступив зворот в его користь.

ВІСТ.

З российского — А. Чехова.

Одної поганої осїнної ночи Андрій Степанович Пересолїн їхав з театру. Їхав він і роздумував про тоту користь, яку приносили би театри, коли-б в них грали річи морального змісту. Їдучи попри дирекцию, він покинув думати про користь і став дивитись на вікна дому, де він, говорячи язиком поетів і корабельників, правив кермою. Два вікна, що виходили з дижурної комнати, були ясно осьвітлені.

— Не вже вони доси зі справозданем порають ся? — подумав Пересолїн. — Чотирох їх там дурнів і доси ще не скінчили! Ще на біду люде подумають, що я їм і в ночи не даю спокою... Піду і піджену їх.... Стань-но, Гурій!

Пересолїн висїв з екіпажа і пішов до дирекциї. Фронтові двері були замкнені, а задний вхід, що мав тілько одну зіпсовану засувку, стояв отвором. Пересолїн скористав з сього і за яку мінуту стояв уже перед дверми дижурної комнати. Двері були трохи відчинені і Пересолїн, поглянувши в них, побачив щось незвичайне. За столом, закиданим великими рахунковими блянкетами, при сьвітлї двох ламп, сиділо чотирох урядників і грали в карти. Скуплені, нерухомі, з лицями закрашеними на зелено від абажурів, вони нагадували казочних ґномів, або, чого не дай Боже, фальшівників монет. Ще більше таємничости додавала їм їх гра. Судячи по їх манерах і картяних терминах, які вони зрідка викрикували, то був віст; судячи знов по всїм тім, що учув Пересолїн, сесю гру не можна назвати анї вістом, анї навіть грою в карти. То було щось нечуване, дивне і таємниче. В урядниках Пересолїн пізнав Серафима Звіздулїна, Степана Кулакевича, Єремію Недоехова і Івана Пісулїна.

— По якому-ж ти загравaєш, чорте голендерский? — розсердив ся Звіздулїн, дивлячись роз'ярено на свого партнера vis-à-vis. — Хиба так можна загривати? У мене в руках був Дорофеєв з другим, Шепельов з жінкою та Степко Єрлакєв, а ти загриваєш Кофейкіним! От ми не возьмем двох! От ти би, садова голова, Поганкіним загривав!

— Ну, і щож би тодї вийшло? — закукурічав ся партнер. — Я заграв би Поганкіним, а у Івана Анереїча в руках Пересолїн.

„Моє назвиско до чогось приплели! — здвигнув плечима Пересолїн. — Не розумію!“

Пісулїн заграв на ново і урядники грали дальше.

— Державний банк...

— Два — скарбова дирекция...

— Без атута...

— Ти без атута? Ги... Ґубернія — два... Як пропадати, так пропадати, лихо бери! Того разу на народній просьвітї не зробив одної, тепер на ґубернії провалюсь. Начхать!

— Малий шлем на народній просьвітї!

„Не розумію!“ — прошептав Пересолїн.

— Загриваю совітника... Кидай, Івасю, якого небудь з девятої або десятої ранґи.

— На що нам з девятої? Ми і Пересолїним забємо...

— А ми того Пересолїна по зубах... по зубах... У нас Рибніков єсть. Не зробите трех! Давайте сюди Пересолиху! На що маєте ховати її, каналїю, в рукаві?

„Мою жінку зачіпили... — подумав Пересолїн. — Не розумію!“

І не бажаючи довше зіставатись в несьвідомости, Пересолїн відчинув двері і увійшов в дижурну. Коли би перед урядниками з'явив ся сам чорт з рогами і з хвостом, то він не здивував би їх так, як здивував і налякав їх начальник. Най би з'явив ся перед ними екзекутор, що помер торік, і нехай би промовив до них гробовим голосом: „ідїть за мною аггели в місто, уготоване каналїям“ і нехай би він дихнув на них холодом могили, они не поблїдли би так, як поблїдли, пізнавши Пересолїна. Недоехову зі страху пустилась навіть кров з носа, а у Кулакевича забубніло в правім усї і сама з себе розвязала ся краватка. Урядники покидали карти, поволи повставали і, переглянувшись, вліпили очи в підлогу. Мінуту панувала в дижурній тишина...

— Гарно ви переписуєте справоздане! — зачав Пересолїн. — Тепер розумію, чому ви так любите зі справозданем поратись... Що ви тепер робили?

— Ми тільки на хвильку, ваше превосходительство... — прошептав Звіздулїн. — Фотоґрафії оглядали... відпочивали...

Пересолїн підійшов до стола і поволи здви-

Молодотурецке правительство взяло ся дуже енерґічно до згноблення реакциї. Альбанці під впливом того, що вислано там значне войско під проводом паші Джавіда, заявили, що они мирно настроєні і послушні у всім новому правительству.

В німецкій фінансовій комісиї розбив ся остаточно бльок ліберальних і консервативних сторонництв. Консерватисти заключили угоду з центром і мають намір перевести фінансову реформу спільно з католицким центром. Супротив сего уступлене кн. Більова не улягає ніяким сумнівам. Безпосередною причиною розбитя бльоку були ріжні внесеня, поставлені в часї нарад над податком від тютюну.

Новинки.

Львів, дня 17-го мая 1909

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер скарбу іменував в етатї галицкої прокураториї скарбу провізоричних конципістів: дра М. Кобиляньского, дра Кар. Бірґфельнера і дра Ром. Соколовского конципістами прокураториї скарбу. — П. Намістник переніс секретаря Намістництва Ад Мірского з Нов. Санча і комісарів повітових: Тад. Гординьского з Рогатина, Єр. Левицкого з Калуша, дра Ст. Цвойдзіньского з Бялої, дра Генр. Руссоцкого з Березова, Чесл. Жулкевича із Снятина, Вол. Клосовского з Коломиї — всїх до Львова; Ром. Сьвітальского з Товмача до Бродів, Каз. Подобіньского з Тарнова до Нов. Санча; — конципістів Намістництва: бар. Вит. Ґостковского з Горлиць до Рогатина, Мар. Міхевича з Сокаля і Кар. Бішофа з Бібрки обох до Львова, Йос. Йоркаш Коха із Скалата до Калуша, Апол. Лясковского з Тернополя до Жидачева; — практикантів концептових Намістництва: Ґуст. Векса-Монастерского із Золочева до Біарки і Ів. Тишковского зі Львова до Снятина.

— Градова туча навістила минувшої суботи Тернопіль і его охрестність. Около год. пів до 2 того дня зняла ся страшенна буря над містом, а відтак став падати густий град величини ліскового оріха і падав через цілих 7 мінут та вкрив землю грубою на кілька центиметрів верствою, котра стопила ся аж в дві години опісля. Град був так сильний, що в кільканайцяти домах вибив шиби, а на деревах обтовк зовсім цьвіт і листє. На полях за містом видко також витовчену озимину, а якої шкоди наробив град в охрестности, поки що не знати. Кажуть, що в пятницю вечером пересунула ся градова туча в сторонї як в Козови до Грималова а на стациї в Прошовій коло Теребовлї виділи подорожні грубу верству сьвіжо упавшого граду.

Дрібні вісти. Математичний відділ межинародного наукового товариства в Палермі на Сицилії іменував сими днями нашого земляка дра Володимира Левицкого, проф. V ґімн. у Львові, своїм членом. — Дня 19 с. м. відбуде ся на львівскім университетї промоция п. Стеф. Дрогомирецкого, повітового судиї в Станиславові на доктора прав. — На памятник Шевченка в Києві зложили Буковинці в „Рускій Касї“ в Чернівцях 374 К 50 с. — На підготовляючий курс в Серетї на Буковинї, що приготовляє руску молодїж безплатно до ґімназиї, зголосило ся 20 учеників. — Буковиньска кр. Рада шк. постановила завести в однїй жіночій школї в Радівцях руску мову викладову. — В Києві в 1908 р. було 459.904 жителїв, з того 220.204 мужчин і 230 700 женщин. — З Відня доносять, що за пів року будуть заведені при цїлій австрийскій піхотї відділи з ручними ґранатами. — За влом до каси позичкової в Борщеві засудив тернопільский суд знаного злодія Шмуля Люстіґа на 6 лїт тяжкої вязниці. — У Винограді коломийского повіта погоріло не 80 як первістно доношено, але 186 господарских будинків між тими 58 домів. Пос. о. Войнаровский жертвував для погорільців 100 К. — П. Генрих Гашлякевич згубив вексель на 12.000 К, котрий крім підпису і згаданої суми не був виповнений. — В ліску на Погулянцї відобрав собі житє через повішене Антін Ґерґард, диетар маґістратский. Причиною самоубийства була умова хороба.

— Небезпечна забава. Страшною смертию згинула в Путкї на Буковинї одна дитина в наслідок небезпечної забави. Кількоро дїтий пасло на толоці товар, а розложивши ватру почали забавляти ся в той спосіб, що перескакували через огонь. Між иншими бавила ся так і кількалїтна Зоня, донечка господаря Дмитра Чернушки. Підчас перескакуваня займило ся на дівчинї одїнє і она так тяжко попекла ся, що ще того самого дня померла.

— Щастє в нещастю. Із Станиславова доносять про таку подію: Михайло Карабін, 15-лїтний зарібник з Опришовець, занятий при будові дому в реальности ч. 32 при ул. Казимирівскій, пішов до сусїдного дому Ґоттесманна по воду і в хвили, коли хотів з ведра напити ся води, вхопило его ведро і кинуло в керницю. На щастє в керници була вода лиш на 1 метр високо і Карабін виратував ся від смерти. Перепудженого і трохи потовченого витягнено его з керниці живого.

— Смерть в наслїдок неосторожности з оружием. В селї Романівцї тернопільского повіта, стала ся дня 13 с. м. така нещаслива пригода: Віктор Цебровский 15-лїтний син війта хотів стріляти воробцї і взяв потайком рушницю свого батька. Хотячи похвалити ся перед своєю ровесницею Франею Машталїр, як він уміє стріляти, набивав рушницю так неосторожно, що она вистрілила, а цїлий набій поцїлив дївчину, котра в кілька хвиль опісля померла. Жандармерия арештувала Цебровского і відставила до суду.

— Торжество посьвяченя „Народного Дому“ в Борщеві відбуде ся в четвер дня 3 червня с. р. з слїдуючою проґрамою: I.) О 10. год. перед полуднем в церкві парохіяльній в Борщеві соборна служба божа; по службі панахида; по сїм похід до „Народного Дому“ при участи „Соколів“, „Січий“ і делеґатів стоваришень а наконець чин посьвяченя. — II.) О 4. год. по полудни у великій сали „Народного Дому“ торжественні збори (Академія) з слїдуючим порядком дневним: 1) Отворене зборів; — 2) Реферат про повстане і розвій інститута „Народний Дім“ в Борщеві (виголосить голова товариства др. Д. Савчак); — 3) Промова посла борщівского повіта др. Т. Окуневского; — 4) Привітні промови делеґатів; — 5) Відчитане привітних письм. (Стрій сьвяточний). — III.) О 8. год. вечером в салї „Народного Дому“ торжественні вечерниці в 48. роковини смерти Тараса Шевченка з слїдуючою проґрамою: 1) Вступне слово; — 2) Бортняньский: „Блажен муж“, концерт XXVIII, хор мішаний; — 3) Zaręba: „Pożegnanie Ukrainy“, фортепянове сольо; — 4) Шевченко-Воробкевич: „Огнї горять“, хор мішаний; — 5) Шевченко: „Розрита могила“, декламация; — 6) Бетговен: Соната Оп. 23. A-Moll. Дует на скрипку і фортепян; — 7) Лисенко: „Пливе човен“, хор мішаний. (Стрій сьвяточний). — Цїни місць: Крісло перворядне по 3 К., другорядне по 2 К., місце треторядне по 1 К. 50 сот. Партер 1 К. Ґалерия 60 сот. Білети вступу перед тим можна набувати в „Народ. Торговли“ в Борщеві а в дни вечерниць від год. 7 при касї. Добровільні жертви на „Народний Дім“ будуть збирати ся підчас богослуженя в церкві, підчас посьвяченя і при касї вечерковій.

— Шпилька від капелюха знарядом до самоубийства. Рік тому зголосила ся була до бюра при ул. Валовій якась Анеля Вонторівна, представила ся там під назвиском Новіцкої, просила о посаду касиєрки і в тім характері згодила ся у п. Заіде Карвуна, властителя кавярнї в Борщеві та взяла від него титулом задатку 76 кор. Вонторівна взглядно Новіцка мала небавком від'їхати і обняти посаду, однак не зголосила ся до служби. На забезпечене умови дала Карвунови рецепіс на наданий до Борщева куфер з річами. Куфер надійшов дійстно, але замість річий були в нім лиш — камінє і цегли. Від тої пори Вонторівна укривала ся, аж в суботу вислїдив єї аґент полїцийний і привів на полїцию. Вонторівна призналa ся до всего, з нею списали протокол і єї мали відставити до арешту полїцийного. Через цїлий той час була она спокійна. Виходячи з комнати інспекцийної, вийняла нараз шпильку з капелюха і вбила собі єї в живіт понизше груди. То добачив вахмайстер полїцийний і вирвав їй шпильку. Першої помочи подав їй др. Хаєс а відтак завізвано поготівлю ратункову, котра відставила єї до шпиталю.

— Доморослий фальшівник 5-коронівок. Перед судом присяжних в Станиславові ставав оногди 21 лїтний Іван Гладун, зарібник з Фільварків, монастирского повіта. Акт обжалованя закидає Гладунови, що виробляв фальшиві 5-коронівки з олова і якоїсь мішанини. Робив то в дуже простий і незручний спосіб. Зробив в дощинцї ямку, насипав до неї глини і на глинї відбивав правдиву 5-коронівку, відтак наливав на відбитку з глини розтоплене олово і з гори притискав другою дощинкою. Розуміє ся, що вироблені в той спосіб монети були дуже неудачні, а мимо того мав він пустити пять таких штук. Гладун признав ся до того, що робив в той спосіб 5-коронівки, але казав, що пустив лиш дві, а не пять. З фальшивими монетами прийшов вечером до склепів Сури Шіммерман і Абрамка Вебля в Монастирисках і там ті монети пустив. Трибунал під проводом

гнув плечима. На столї лежали карти, а фотоґрафії звичайного формату, зняті з картона і наліплені на карти до гри. Фотоґрафій було богато. Переглядаючи їх, Пересолїн видрів себе, свою жінку, богато своїх підвластних, знакомих.

— Що за дурниця! Якже ви се граєте?

— Се не ми, ваше превосходительство, видумали... Борони Боже! Се ми лиш приклад взяли...

— Обясни-но, Звіздулїн! Як ви грали? Я все видів і чув, як ви мене Рибніковим били... Ну, чого мнеш ся? Я-ж тебе не їм? Говори!

Звіздулїн довго уймав ся і бояв ся. Наконець, коли Пересолїн зачав сердитись, фукати і червонїти з нетерплячки, він послухав. Зібравши і перемішавши фотоґрафії, він розложив їх на столї і зачав обясняти:

— Кождий портрет, ваше превосходительство, так як і кожда карта, зміст свій має... значінє. Як в талїї, так і тут 52 карти і чотири масти. Урядники скарбової дирекциї — кери, ґубернїя — трефи, міністерство просьвіти — каро, а піками буде державний банк. Отже... Гофрати у нас аси, совітники — королї, жінки осіб IV-ої і V-ої ранґи — дами, VI-ої ранґи — валети, VII-ої ранґи — десятки, і так далї. Я, на приклад, — от моя фотоґрафія, — трійка, бо як я, бувши XII-ої ранґи...

— Он як... Я, значить, ас?

— Трефовий, а єї превосходительство дама...

— Гм... Се ориґінально... А-ну, давайте, заграймо! Подивлюсь...

Пересолїн зняв пальто і невірно усьміхаючись, сїв за стіл. Урядники також сїли на его приказ і гра зачала ся.

Сторож Назар, що прийшов о семій годині рано замітати дижурну, остовпів. Образ, який він побачив увійшовши зі щіткою, зробив на него таке сильне враженє, що він памятає его тепер, навіть тодї, коли пяний лежить без памяти... Пересолїн блїдий, сплячий і незачесаний, стояв перед Недовховим і тримаючи его за ґузик, говорив:

— Зрозумій же, що ти не міг загривати Шепельовим, коли знав, що у мене в руках я і ще трох. У Звіздулїна Рибніков з жінкою, три учителї ґімназиї, тай моя жінка, у Надовхова банковцї і трох малих з ґубернїї... Ти повинен був Кришкіним загривати! Ти не зважай на те, що они скарбовою дирекциєю загривають! Они собі з хитра!

— Я, ваше-ство, заграв IV-ою ранґою, тому, думав, що у них гофрат...

— Ах, голубчику, таж так не можна думати! Се не гра! Так грають лише шевцї. Ти комбінуй! Коли Кулакевич заграв VII-ою ранґою з ґубернїї, ти повинен був кидати Івана Івановича Гренляндского, тому, що знав, що у него Наталія Дмитрієвна і ще з двома з Юрием Юриєвичем... Ти все попсував! Я тобі зараз докажу! Сїдайте, панове, ще оден робер переграєм!

І, відправивши здивованого Назара, урядники сїли і грали далї.

радника Ґелитовича внаслідок вердикту судиїв присяжних засудив обжалованого лиш на 2 місяці вязниці.

— **Султан Абдул Гамід на заточеню.** Із Солуня доносять: Від коли султан Абдул Гамід одержав забезпечене, що его не позбавлять житя, він знов успокоїв ся і відзискав апетит. Він сидить цілий день на бальконі своєї віллї, дивить ся на море і балакає з своїми султанками. З бальнона може подивляти великий залив та придивляти ся величавим горам Олїмпу, котрих вершки видніють ся здалека. В перших днях его побуту в Солуни міг придивити ся, як красно були прибрані в хоругви всі кораблї в заливі з нагоди — скиненя султана з престола. Доси ще здетронізований султан не виходив із своїх комнат на другім поверсї віллї, але коли би хотів, то міг би піти до города на прохід під дозором офіцирів, котрі его стережуть. Єго управитель дому Мехемед паша займає ся цїлим домом і дає старшому кухареви що дня знати, що султан хотів на снідане або на обід їсти. Абдул Гамід пє богато мінеральної води а ще більше молока.

Вілля Аллятіні, в котрій бувший султан мешкає, то справді королївска резиденция, будинок сей на три поверхи високий, коштував 15.000 турецких фунтів. В тій части, котра на бажане султана має бути перебудована, ведуть ся тепер роботи. Абдул Гамід, бачите, жалував ся, що в цілій віллї нема анї одної комнати, в котрій би він яко правовірний Музулман міг молити ся; отже тепер лагодять ему таку комнату а крім того ще й турецку купальню.

Султанки мають подостатком всїляких суконь і инших прикрас, але Абдул Гамід приїхав був до Солуня лиш в тім, що мав на собі. Треба було вислати до Їлдіз кіоска (давної палати султана в Константинополи) довірочного чоловіка, щоби звідтам привіз меблї і одїне та все, що султанови пригоже, а тимчасом один з офіцирів мусів купити для султана готове біле в Солуни. Парк, що належить до віллї, есть дуже красний і займає 20.000 квадр. метрів, а висока зелїзна огорожа віддїляє его від улицї. Тут в парку бавлять ся весело оба наймолодші сини султана Ахмед Нур і Мехемед Абід, двоє невинних дїтий, котрі зі страху, який були перебули, трохи нездужали, але тепер вже зовсім здорові. Довкола віллї стоїть варта, котра має строгий наказ нікого невпускати до віллї. З кождого боку віллї стоїть по сто вояків, а в самій віллї стоїть на сторожи дванайцять офіцирів перебраних за вояків.

Телеґрами.

Відень 17 мая. Одна з тутешних часописий подала була недавно тому вість, що о намірі основаня магометаньскої висшої школи в Будапешті а намір той злучила з назвиском спільного міністра скарбу Буріяна, хоч сам намір приписала угорскому президентови міністрів. Як нам доносять з компетентної сторони, спільний міністер скарбу стоїть здалека від гадки того ніби якогось основаня магометаньского університету в Пешті і взагалі не має відомости о подібнім проектї.

Константинополь 17 мая. Австро угорский амбасадор маркіз Палявічіні, котрий з причини подій в червни минувшого року не мав урльопу, виїде по завтрішній авдиенциї, на котрій вручить султанови увірительне письмо, на короткий урльоп.

Петербург 17 мая. Потверджує ся вість, що виготовлений міністерством справ внутрішних проєкт утвореня окремої холмскої ґубернії доручено вже канцеляриї думи. Міністерство поробило лиш незначні зміни, додало лиш кілька нових громад, застерігаючи остаточне управильнене границь ґенерал-ґубернаторствам варшавскому і київскому.

Льондон 17 мая. „Morning Post“ обговорюючи з'їзд віденьский, пише, що в виду збільшеня морскої сили Німеччини і постанови Австро-Угорщини і Італії вибудувати 4 взглядно 2 „Дредновти“, може тридержавний союз, скорше як то гадають, мати морску силу, якої треба буде не менше побоювати ся як величезної его сухопутної сили. В европейскім концерті перестає ся Анґлія числити. Наука, яка з того випливає, есть така що Анґлія мусить доповнити свою фльоту.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

III. Книжки для шкільної молодїжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинцї і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Днїпрова Чайка, Коза-Дереза (дїточа оперетка) 1 К
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дївчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлїйского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хлїба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплїнґ: В Джунґлях, бр. 1 К, опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5^{\underline{50}}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30** 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **$2^{\underline{05}}$**, 5·58, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$
З Вовкова: 8·07*), 1·19, 3·26*), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27*), 1·01, 3·07*), $8^{\underline{21}}$.
*) З Винник

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, $8^{\underline{20}}$
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, $9^{\underline{35}}$
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·$\underline{10}$.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Виник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*) $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, 11·$\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*) $6^{\underline{00}}$*), 10·$\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї)
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.
До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·37.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5. до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).